

**Povzetek tožbe Komisije Evropskih skupnosti proti
Zvezni republiki Nemčiji, vložene dne 5. aprila 2005**

(Zadeva C-152/05)

(2005/C 132/33)

(Jezik postopka: nemščina)

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopata R. Lyal in K. Gross, z naslovom za vročanje v Luxembourg, je dne 5. aprila 2005 na Sodišču Evropskih skupnosti vložila tožbo proti Zvezni republiki Nemčiji.

Komisija Evropskih skupnosti Sodišču predlaga, naj:

- 1) ugotovi, da Zvezna republika Nemčija s tem, da v členu 2(1)(1) *Eigenheimzulagengesetz* (zakon o dodatkih za lasten dom) izključuje dodelitev dodatka za lasten dom neomejenim davčnim zavezancem, katerih objekti se nahajajo v drugih državah članicah neodvisno od tega ali lahko tam uveljavljajo primerljivo ugodnost, ni izpolnila obveznosti iz členov 18, 39 in 43 Pogodbe ES.
- 2) Zvezni republiki Nemčiji naloži plačilo stroškov postopka.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Po mnenju Evropske Komisije kaže dodeljevanje dodatka za lasten dom s strani nemške države na potezo neenakega obravnavanja. Z zahtevkom za dodelitev dodatka za lasten dom razpolagajo v Nemčiji tisti neomejeni davčni zavezanci, ki so v Nemčiji kupili stanovanje oziroma hišo z namenom, da bodo tam prebivali. V Nemčiji nasprotno neomejenim davčnim zavezancem, ki živijo zunaj Nemčije in želijo tam kupiti nepremičnino z namenom, da bodo v njej prebivali, ne pripada dodatek za lasten dom.

Z nemško ureditvijo so prizadete tri skupine ljudi: 1. državni uradniki s prebivališčem v tujini, 2. obmejni dnevni migranti, katerih dohodki so najmanj 90 % obdavčeni z nemško dohodnino in 3. nemški diplomati in uradniki EU.

Komisija vidi v tem, glede na status prizadetih skupin oseb, kršitev prostega gibanja delavcev (člen 39 ES), svobode ustanavljanja (člen 43 ES) oz. svobode gibanja po členu 18 ES. Vsi možni primeri izkazujejo zadostno čezmejno zvezo, ki upravičuje uporabo posameznih pogodbenih določb.

Komisija meni, da se lahko uporabi sodna praksa Sodišča v zadevi *Schumacker* (C-279/93). Vsak, ki je v Nemčiji neomejeno davčno zavezan, ki torej od svojega celotnega prihodka načelno plačuje davek v Nemčiji in je tako udeležen pri financiranju nemške skupnosti, mora biti na enak način kot tisti, ki ima prebivališče na območju države, upravičen do ugodnosti, ki se

financirajo iz davkov. Treba je preprečiti, da prizadeti tako niti v državi, v kateri prebivajo, niti v državi, kjer opravljajo poklic, ne bi uživali prednosti povezanih z njihovim osebnim položajem.

V praksi je bolj malo verjetno, da so neomejeni davčni zavezanci v Nemčiji istočasno neomejeni davčni zavezanci še v eni državi. Ta izjemen položaj se lahko opraviči na podlagi tega, da je prepovedano seštevanje nemških dodatkov za lasten dom s primerljivo ugodnostjo v tujini.

Omejitev dodatkov za lasten dom na objekte, ki se nahajajo v Nemčiji, ni upravičeno. Stanovanjski položaj v Nemčiji bi se lahko celo izboljšal, če bi na primer obmejni dnevni migranti namesto, da se preselijo v Nemčijo, kupili lastno stanovanje v tujini blizu meje. Zvezna vlada v predhodnem postopku ni zadostno prikazala, kateremu namenu naj bi končno služila omejitev ugodnosti na lastno državno ozemlje. Tudi če bi bilo dopustno, da lahko država članica pospešuje izgradnjo stanovanj samo na svojem ozemlju, naj nemška ureditev ne bi bila logična. Če bi Zvezna republika Nemčija namreč hotela pospeševati vsako obliko izgradnje stanovanj v Nemčiji, ni jasno, zakaj je ugodnost omejena na osebe, ki so v Nemčiji neomejeni davčni zavezanci. Tudi omejeni davčni zavezanci v Nemčiji bi lahko tam kupili stanovanje in tako pospeševali izgradnjo stanovanj.

Pravo Skupnosti v nobenem primeru ne zahteva finančne podpore za pridobivanje sekundarnih prebivališč v drugih državah članicah. Določitev obsega ugodnosti je dolžnost zgolj nacionalnega zakonodajalca. Njegova svoboda pri oblikovanju pa je omejena z na podlagi Pogodbe ES določenimi temeljnimi svoboščinami.

Tožba Komisije Evropskih skupnosti proti Helenski republiki, vložena dne 5. aprila 2005

(Zadeva C-156/05)

(2005/C 132/34)

(Jezik postopka: grščina)

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopata Eleni Tserepa-Lacombe in Nicola Yerell, zastopnici, z naslovom za vročanje v Luxembourg, je dne 5. aprila 2005 na Sodišču Evropskih skupnosti vložila tožbo proti Helenski republiki.

Tožeča stranka Sodišču predlaga, naj:

1) ugotovi, da Helenska republika s tem, da ni sprejela zakonov in drugih predpisov, potrebnih za uskladitev z Direktivo 2000/34/ES⁽¹⁾ Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. junija 2000 o spremembah Direktive Sveta 93/104/ES o določenih vidikih organizacije delovnega časa, s katerimi se vključijo sektorji in dejavnosti, ki so iz te direktive izključeni, oziroma s tem, da o sprejetju teh predpisov ni obvestila Komisije, ni izpolnila obveznosti iz te direktive;

2) Helenski republiki naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Rok, določen za prenos te direktive, je pretekel dne 1. avgusta 2003.

⁽¹⁾ UL L 195, 1.8.2000, str. 41.

Tožba Komisije Evropskih skupnosti proti Velikemu vojvodstvu Luksemburg, vložena dne 6. aprila 2005

(Zadeva C-159/05)

(2005/C 132/35)

(Jezik postopka: francoščina)

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopa D. Maidani, zastopnica, z naslovom za vročanje v Luxembourg, je dne 6. aprila 2005 na Sodišču Evropskih skupnosti vložila tožbo proti Velikemu vojvodstvu Luksemburg.

Komisija Evropskih skupnosti Sodišču predlaga, naj:

1. ugotovi, da Veliko vojvodstvo Luksemburg s tem, da ni sprejelo zakonov in drugih predpisov, potrebnih za uskladitev z Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 2002/47/ES z dne 6. junija 2002 o dogovorih o finančnem zavarovanju⁽¹⁾, oziroma s tem, da o sprejetju omenjenih predpisov ni obvestilo Komisije, ni izpolnilo obveznosti iz te direktive.

2. Velikemu vojvodstvu Luksemburg naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Rok, določen za prenos direktive v notranji pravni red, se je iztekel dne 27. decembra 2003.

⁽¹⁾ UL L 168, 27.6.2002, str. 43.

Tožba Komisije Evropskih skupnosti proti Italijanski republiki, vložena dne 7. aprila 2005

(Zadeva C-161/05)

(2005/C 132/36)

(Jezik postopka: italijanščina)

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopa C. Cattabriga, članica pravne službe Komisije, je dne 7. aprila 2005 na Sodišču Evropskih skupnosti vložila tožbo proti Italijanski republiki.

Tožeča stranka Sodišču predlaga, naj:

1) ugotovi, da Italijanska republika s tem, da ni posredovala podatkov, določenih v členih 15(4) in 18(1) Uredbe Sveta (EGS) 2847/93⁽¹⁾ z dne 12. oktobra 1993 o oblikovanju nadzornega sistema na področju skupne ribiške politike, ni izpolnila obveznosti iz teh določb.

2) Italijanski republiki naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Člena 15(4) in 18(1) Uredbe št. 2847/93 določata, da morajo države članice Komisijo po računalniškem omrežju obvestiti o določenih podatkih v točno določenem roku. Italijanski organi v predpisanih rokih niso posredovali zadevnih obvestil v zvezi z letoma 1999 in 2000. Republika Italija je tako kršila dolžnosti obveščanja, ki jih določata navedeni določbi.

⁽¹⁾ UL L 261, 20.10.1993, str. 1.